

SUPPLEMENT

ברכת המזון IN על הנסים AND יעלה ויבוא רצה THE PLACEMENT OF

On שבת we omit the regular thirteen middle ברכות of שמונה עשרה and replace them with one ברכה whose theme is קדושת היום, the declaration of the sanctity of the day. We follow a similar practice on ימים טובים. On ראש חודש and חול המועד, we add יעלה ויבוא to the daily שמונה עשרה and we include על הנסים on חנוכה and on פורים. We apparently do so in order to include a statement of קדושת היום in the שמונה עשרה of those days. Given that we declare the sanctity of the day in שמונה עשרה on those days, why is it necessary to do the same in ברכת המזון?

Perhaps we need to consider that על הנסים and יעלה ויבוא רצה are recited as part of ברכת המזון for a reason that goes beyond simply declaring the sanctity of the day. Let us examine each addition on its own. Concerning the addition of רצה והחליצנו in ברכת המזון on שבת, the גמרא provides the following:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף מח' עמ' ב'—אמר רב נחמן: משה תקן לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם מן, יהושע תקן להם ברכת הארץ כיון שנכנסו לארץ, דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים. דוד תקן על ישראל עמך ועל ירושלים עירך, ושלמה תקן על הבית הגדול והקדוש, הטוב והמטיב ביבנה תקנוה כנגד הרוגי ביתר. דאמר רב מתנא: אותו היום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב, הטוב, שלא הסריחו, והמטיב, שניתנו לקבורה. תנו רבנן, סדר ברכת המזון כך היא: ברכה ראשונה, ברכת הזן; שניה, ברכת הארץ; שלישית, בונה ירושלים; רביעית, הטוב והמטיב; ובשבת, מתחיל בנחמה ומסיים בנחמה ואומר קדושת היום באמצע.

Translation: R. Nahman said: Moshe Rabbenu instituted the Bracha 'Who feeds' for the Jewish People at the time when Manna descended for them. Yehoshua instituted the Bracha of the land when the Jewish People entered the land of Israel. David and Solomon instituted the Bracha which closes 'Who builds Jerusalem'. King David instituted the practice of saying the words: 'For Israel Your people and for Jerusalem Your city', and King Solomon began the practice of saying the words 'For the great and holy House'. The Bracha 'Who is good and bestows good' was instituted in Yavneh with reference to those who were slain at Beitar for R. Mattena said: On the day on which permission was given to bury those slain in Beitar, they ordained in Yavneh that 'Who is good and bestows good' should be said: 'Who is good', because the corpses did not putrefy, and 'Who bestows good', because the Jewish community was given permission to bury the corpses. Our Rabbis taught: The order of Birkas Hamazone is as follows. The first Bracha is that of 'Who feeds'. The second is the Bracha of the land. The third is 'Who builds Jerusalem'. The fourth is 'Who is good and bestows good'. On Sabbath the third Bracha commences with consolation and closes with consolation and the holiness of the day is declared in the middle of this Bracha.

Initially חז"ל interpreted the instruction to begin the third ברכה of שבת on ברכת המזון with נחמה, words of comfort, and to end with words of נחמה, as requiring that the ברכה literally begin and end with words of נחמה. That explains the basis for the version of the third ברכה of ברכת המזון as it appears in סדר רב עמרם גאון, the first סידור:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) הלכות סעודה – ובשבת מברך הזן ועל הארץ. ובברכה שלישית אומר נחמנו ה' א–להינו בציון עירך ובשכלול בית מקדשך ורחם ה' א–להינו על ישראל עמך ועל ירושלם עירך ועל ציון משכן כבודך כו' עד מהרה תחזור למקומה. ואומר רצה והחליצנו ה' א–להינו במצותיך ובמצות יום השביעי הגדול והקדוש הזה בקדושתו ובמנוחתו ונשבות בו וננוח בו כמצות רצונך. ואל תהי צרה ויגון במנוחתנו. ומלכות בית דוד מהרה תחזור למקומה. ובנה ירושלים עיר קדשך במהרה בימינו ונחמנו בנחמתה. כי אתה בעל הנחמות. ברוך אתה ה' בונה ירושלים.

Translation: On Shabbos, Birkat Hamazone begins with the Brachos of Ha'Zan and Al Ha'Aretz. The third Bracha begins as follows: Comfort us G-d, our G-d with the establishment of Tzion, Your City and by enhancing it with the rebuilding of the Beis Hamikdash and show compassion . . . Build Yerushalayim Your holy city soon and in our days and comfort us by comforting it because You are the source of comfort.

Others among חז"ל changed the חתימת הברכה in an attempt to comply with the instructions of the גמרא:

שיטה מקובצת מסכת ברכות דף מח' עמ' ב' – ובשבת מתחיל בנחמה ומסיים בנחמה. פירש הר"י אלפסי ז"ל דצריך להתחיל בנחמה ולשנות הלשון ולומר במקום רחם נחמנו. ובחתימה שיאמר אחר רצה והחליצנו ונחמנו בציון עירך כי אתה הוא בעל הנחמות ברוך אתה ה' מנחם עמו ישראל בבנין ירושלים.

Translation: On Shabbos, you must begin the third Bracha of Birkas Hamazone with words of comfort and end the Bracha with words of comfort. The Rif explained this instruction as follows: Beginning the Bracha with words of comfort means that the opening words of the Bracha must be changed to reflect words of comfort. In other words, begin the Bracha with: Nachameinu in place of Rachem. Furthermore the words before the ending of the Bracha should include words of comfort as well. That means ending by saying: Comfort us G-d, our G-d by the establishment of Tzion because You are the source of comfort. Baruch Ata Hashem who has the power to comfort the Jewish People with the rebuilding of Yerushalayim.

So too the רמב"ם writes:

רמב"ם הלכות ברכות פרק ב' – הלכה ד' – ברכה שלישית פותח בה רחם ה' א–להינו עלינו ועל ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך, או נחמנו ה' א–להינו בירושלים עירך וחותם בה בונה ירושלים או מנחם עמו ישראל בבנין ירושלים, ולפיכך נקראת ברכה זו נחמה.

Translation: The third Bracha of Birkas Hamazone opens with the words: Rachem Hashem Elokeinu Aleinu V'Al Yisroel Amcha V'Al Yerushalayim Ircha V'Al Tzion Mishkan Kvodech or with the

להבין את התפלה

words: Comfort us G-d our G-d with the rebuilding of Yerushalayim Your city. We end the Bracha with the words: Boneh Yerushalayim or who has the power to comfort the Jewish People by the rebuilding of Yerushalayim. That is why the Bracha is known by the name: Nechama, comfort.

The following words represent **נחמה** in the current version of **רצה והחליצנו** that Ashkenazim recite as part of **ברכת המזון** on **שבת**:

והראנו ה' א-להינו בנחמת ציון עירך, ובבנין ירושלים עיר קדשך, כי אתה הוא בעל הישועות ובעל הנחמות.

How do we define the **נחמה** that we are seeking on **שבת**? The **מחזור ויטרי** explains:

מחזור ויטרי – ומשום הכי תיקנו רצה והחליצנו בשבת ולא בימי טובים. כי הוא יום מנוחה ושמחה וחייב להזכיר חורבן ירושלים ונחמתו בשמחתו דכ' (תהלים קלז) תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי. וכן מצינו ששבת נקרא יום שמחה. דאמרי' בספרי. וביום שמחתכם. זה השבת. ובמועדים כמשמעם: ומשום הכי חותמי' בשבת וישמחו בך כל ישראל כו'. שנקרא השבת יום שמחה.

Translation: For this reason, our Sages provided that we are to say the paragraph that begins Ritzei V'Hachalitzeinu in Birkas Hamazone on Shabbos and not on holidays because Shabbos is both a day of rest and a day of joy. Because Shabbos is a day of joy and our joy is presently incomplete because the Beis Hamikdash lies in a destroyed state, it is necessary to remind ourselves to temper our joy on Shabbos, as it is written: (Tehillim 137) If I do not remember you, let my tongue cleave to the roof of my mouth; if I do not set my concern for Yerushalayim above my highest joy. Similarly, we find that Shabbos is referred to as a day of joy as we find in the Sifre: what is "the day of your joy? That is Shabbos. Holidays, as the word is generally understood." For that reason, we end the middle Bracha of Shemona Esrei on Shabbos with the words: and by reason of You, the Jewish People rejoice on Shabbos. Thus we see that in our prayers we refer to Shabbos as a day of joy.

The **מחזור ויטרי** makes two important points. First, that we recite **רצה והחליצנו** in **ברכת המזון** on **שבת** to remind us to temper our joy while celebrating **שבת**. We accomplish that goal by remembering that for as long as the **בית המקדש** remains in a destroyed state, our joy is incomplete on **שבת** and so we beseech G-d to rebuild it so that our joy can once again be complete. Thus, the recital of **רצה והחליצנו** in **ברכת המזון** on **שבת** serves the same function as breaking a glass during a Jewish wedding ceremony. The **מחזור ויטרי** supports that comparison by quoting the **פסוק** **תדבק לשוני לחכי** of **פסוק** that is now sung at Jewish weddings during the ceremony. Second, the **מחזור ויטרי** reveals that it was the view of early Ashkenazim Rabbinic authorities that **שבת** is a day of **שמחה**, joy, as well as a day of **מנוחה**, rest. He points to the practice of ending the middle **ברכה** of **שמונה עשרה** on **שבת** with the words: **וישמחו בך כל ישראל** as support for that view. It is important to note that Ashkenazim no longer recite those words before the **חתימת הברכה**.

of the middle ברכה of שמונה עשרה on שבת. The words just before the חתימת הברכה of שמונה עשרה on שבת are now: וינוחו בך (בה, בם) ישראל. We reserve the ending of כל ישראל בך וישמחו for the middle ברכה of שמונה עשרה on יום טוב.¹

The ספר המנהיג provides an alternate explanation for what represents the נחמה:

ספר מנהיג-גרמי. מכאן סמך לרצה והחליצנו בשבת, והטעם שעל ידי זכות השבת שישמרו ישראל שתי שבתו' כהלכתן מיד יהיו נגאלין ונשמטין מן הגלות ויעלו לארץ ישראל, מזויינים ומזורזי' בחלוץ עצמות, ועל זה אנו מבקשי' ומתחנני' לומר רצה והחליצנו. אב"ן הירחי.

Translation: We recite the paragraph that begins Ritzei V'Hachalitzeinu as part of Birkas Hamazzone on Shabbos as reminder that we have the power to bring comfort to ourselves. If all Jews properly observed two Shabbosim, the final redemption would arrive. Jews would gather in Israel from all corners of the world and the the diaspora would come to an end and we would be ready for the resurrection of the dead. That is what we are praying for when we recite the paragraph that begins Ritzei V'Hachalitzeinu.

The ספר המנהיג is suggesting that the power to bring about the rebuilding of the בית המקדש is in our hands if only every Jew would properly observe two שבתים in a row.

We can conclude that רצה והחליצנו serves two purposes; קדושת היום, a declaration of the sanctity of the day, and as a request for comfort by acknowledging that our joy on שבת is incomplete until the רבנו של עולם causes the rebuilding of the בית המקדש.

יעלה ויבוא

The Talmud provides three different descriptions for the prayer of יעלה ויבוא; i.e מעין וצוהק לעתיד לבוא and קדושת היום, a memorial to past events, המאורע. In the following source, the prayer of יעלה ויבוא is described as קדושת היום:

תוספתא מסכת ברכות (ליברמן) פרק ג' הלכה י'- כל שאין בו מוסף כגון חנוכה ופורים בשחרית ובמנחה מתפלל שמנה עשרה ואומר מעין המאורע; אם לא אמר אין מחזירין אותו. וכל שיש בו מוסף כגון ראש חדש וחולו של מועד בשחרית ובמנחה מתפלל שמנה עשרה ואומר קדושת היום בעבודה; ר' אליעזר אומר בהודיה. אם לא אמר, מחזירין אותו. ובמוספין מתפלל שבע ואומר קדושת היום באמצע.

Translation: Any special day on which Tefilas Mussaf is not recited such as Hanukkah or Purim, then as part of Shemona Esrei in Shacharis and Mincha, he must recite a prayer that commemorates the events of the holiday; if he omits that reference, he need not repeat Shemona Esrei. However, on special days on which Tefilas Mussaf is recited such as Rosh Chodesh and Chol Ha'Moed then as part of Shemona Esrei in Shacharis and Mincha, he must recite a prayer in which he declares the sanctity of the day in the Bracha of Avoda (Ritzei); Rabbi Elazar disagrees and says that the special reference must be made in the Bracha

1. For a further discussion of this issue see Newsletter 6-48 available here: http://beureihatefila.com/files/2009-08-07_Tefila_Newsletter.pdf. We can conclude from this discussion that the song that begins מנוחה ושמחה that is sung at שבת tables was composed by an early Ashkenazic poet.

of Hoda'a (Modim). If he forgets to say that reference, he must repeat Shemona Esrei. During Tefilas Mussaf of those days, he recites a form of Shemona Esrei that contains seven Brachos. In the middle Bracha he must declare the sanctity of the day.

In the following source, **יעלה ויבא** is described as **וצועק לעתיד לבוא**, he cries out for relief in the future.

תלמוד ירושלמי ברכות פרק ד' דף ח' טור א'—כל דבר שהוא לבא אומרה בעבודה וכל דבר שהוא לשעבר אומרה בהודאה. ומתניתא אמרה ונותן הודאה לשעבר וצועק לעתיד לבוא.

Translation: Any prayer that refers to future events should be recited in the Bracha of Avoda while any prayer that refers to past events must be recited in the Bracha of Hoda'A. A Mishna declared: give thanks for past events and cry out for future events.

Professor Yitzchak D. Gilat, on page 148 of his book: R. Eliezer Ben Hyrcanus, A Scholarly Outcast, provides us with an explanation as to why Rabbi Eliezer's held that the prayer of **יעלה ויבא** should appear in the **ברכה** of **הודאה**, the same **ברכה** in which **על הנסים** is recited. In addition, Professor Gilat argues that the **תפלה** of **יעלה ויבא** consists of two parts, the first half was composed before the destruction of the **בית שני** while the second half that begins after the naming of the holiday was added after the destruction of the **בית שני**.

In R. Eliezer's opinion, all the additions in the Eighteen Blessings that involve mentioning a particular day or the event which it commemorates belong solely to the Thanksgiving, i.e. to the prayer beginning "We give thanks unto Thee". Scholars have already surmised that according to R. Eliezer the "mention of the day" did not include any petitions (as the *Ya'aleh ve-yavo* does) but only expressions of gratitude, like those in the paragraph "'Al ha-nissim" [said on Hanukah and Purim], just as we combine a mention of the day with expressions of gratitude for the Sabbath or festival in the blessings after the *haftarah* [reading from the prophets].²⁰

It seems probable that R. Eliezer represents the early custom, which was current in Temple times, of concentrating all additions to the *'amidah* at the end, in the penultimate Blessing of Thanksgiving. After the destruction of the Temple, however, the sages ordained that, whenever an additional service was said, the "mention of the day" should be amplified by adding a petition that the remembrance of the Jewish nation might arise and come (*Ya'aleh ve-yavo*) before God for their welfare and blessing. They therefore transferred the "mention of the day" to the sacrificial service (the fifth), which already included a petition for the return of the Divine Presence to Zion and the restoration of the Temple service to Jerusalem, in conformity with the general principle laid down in y. Ber. 4:3, 8a: Whatever relates to the future is to be said in the [Blessing of] Service; whatever relates to the past is to be said in the [Blessing of] Thanksgiving.²¹

19 "Just as one says 'Al ha-nissim on Hanukah and Purim" — so Rashi on b. Beṣ. 17a, s.v. *be-hoda'ah*.

20 See L. Ginzberg, *Commentary on the Palestinian Talmud*, vol. 3, p. 311 f.; also J. Castro in *Toledet Ya'aqov* on Tractate Beṣ. *loc. cit.* On Rashi's words quoted in n. 19 above, he writes "This does not mean that one should say the actual text of *Ya'aleh ve-yavo* but that one should say (some form of thanksgiving), just as one says 'Al ha-nissim on Hanukah."

21 See also t. on b. Shab. 24a, s.v. *Be-boneh Yerushalayim*: Because *Ya'aleh ve-yavo* is a prayer and supplication for Divine grace, they (the sages) appointed it to be said . . . in the Blessing of Service, which is a prayer for the restoration of Israel to Jerusalem.

In the version of **יעלה ויבוא** recited today, the prayer for redemption begins with the words: **זכרנו, ה' א-להינו, בו לטובה**. In the following version of **יעלה ויבוא**, the prayer that was added after the destruction of the **בית המקדש** is much more evident.

מנהג ארץ ישראל-אנא א-להינו יעלה ויבא יגיע יראה ירצה ישמע יזכר יפקד זכרוננו פקדוננו זכרון עמך עירך ארצך היכלך מקדשך מעונך וכולך עדתך נוך פליטתך לפניך לטובה ולרחמים ביום מקרא קודש הזה ביום . . . הזה זכרנו בו לטובה, י-י א-להינו, פקדנו בו לברכה ורחמים מלכינו, חוסה אתה י-י א-להינו הגן והרוח הצל וחמול ורחם עלינו והושיענו וחננו וענינו והרוח לנו מצרותינו כי אליך ענינו כי א-ל חנון ורחום אתה לבדך נקראת ויהי יום מקרא קודש הזה יום . . . הזה סוף קץ לכל צרותינו תחילה וראש לישועתינו.

Translation: (underlined words) May this holiday (name of holiday) represent the end of our troubles; the beginning and the starting point of our rescue.

Viewing **יעלה ויבוא** as including a prayer for redemption explains why it is recited during **ברכת המזון** and why it is included in the third **ברכה**. On **ימים טובים** we also want to acknowledge that our **שמחה** remains incomplete until the rebuilding of the **בית המקדש**.

על הנסים

The question which prompted the writing of this newsletter arose from what I read in an article authored by Professors Uri Ehrlich and Avi Shmidman which appears in the Journal *Genzei Qedem*, *Genizah Research Annual*, Volume 8. On pages 82-83 of the book, in an article entitled: *Genizah Fragments of the Grace after Meals with Zimun: According to the Ancient Palestinian Order of Service*, the authors note that they found fragments in which **על הנסים** was included in the third **ברכה** of **ברכת המזון** and not in the second **ברכה** as is the practice today among all rites. The authors then cite the following source as evidence that such a practice was followed by some at one time:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף כד' עמ' א'-איבעיא להו: מהו להזכיר של חנוכה בברכת המזון? כיון דמדרבנן הוא, לא מדכרינן, או דילמא: משום פרסומי ניסא מדכרינן? אמר רבא אמר רב סחורה אמר רב הונא: אינו מזכיר, ואם בא להזכיר, מזכיר בהודאה. רב הונא בר יהודה איקלע לבי רבא, סבר לאדכורי בבונה ירושלים. אמר להו רב ששת: כתפלה, מה תפלה, בהודאה, אף ברכת המזון, בהודאה.

Translation; The scholars propounded: Is it necessary to include a reference to Hanukkah in Birkas Hamazone? Do we say that since celebrating Hanukkah is a Rabbinic institution, we do not mention it; or perhaps it is mentioned as part of our obligation to publicize the miracle of Hanukkah? Said Raba in R. Sehora's name and in R. Huna's name: It need not be mentioned but if one wants to mention it, he does so in the Bracha of 'Thanks'. R. Huna b. Judah chanced to visit Raba's academy and thought to mention Hanukkah in the Bracha of Racheim. Said R. Shesheth to the scholars: The rule to be followed is identical to the one followed in reciting Shemona Esrei; i.e. since it is inserted in Shemona Esrei in the Bracha of 'Thanks,' so is it inserted in Birkas Hamazone as part of the Bracha of 'Thanks'.

להבין את התפלה

All rites currently recite על הנסים in the second ברכה of המזון. Given that circumstance, it is fair to ask: what prompted רב הונא to think that על הנסים should be recited in the ברכה of בונה ירושלים and why did some who followed ישראל do so as well? Perhaps the answer is found in an additional line that some still include today when reciting על הנסים:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) סדר חנוכה-בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו כשעמדה עליהן מלכות יון הרשעה על עמך ישראל, לשכחם מתורתך ולהעבירם מחוקי רצונך, ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם, רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, ורשעים ביד צדיקים, טמאים ביד טהורים, וזדים ביד עוסקי תורתך, ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך. ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה. ואחר כן באו בניך לדביר ביתך, ופנו את היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות קדשך, וקבעו שמונה ימים בהלל ובהודאה לשמך. וכשם שעשית עמהם נס, כן עשה עמנו ה' א-להינו נסים ונפלאות בעת הזאת ונודה לשמך הגדול סלה.

Translation (of underlined words): Just as You performed a miracle for them, so too G-d, our G-d, perform miracles and wonders for us and we will thank You for that as well.

מסכתות קטנות מסכת סופרים פרק כ' הלכה ו'-ואומרים בהודייה, וכניסי פלאות ותשועות כהניך אשר עשית בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כן עשה עמנו ה' א-להינו וא-להי אבותינו נסים ופלאות, ונודה לשמך לנצח, ברוך אתה ה' הטוב; וניסי מרדכי ואסתר מזכירין אותן בהודייה. ושניהם נזכרין בברכת הארץ.

מחזור ויטרי סימן צג-על הנסים ועל הפורקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל המלחמות פדות ופורקן שעשית לאבותינו בימים ההם ובזמן הזה. בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול . . . וקבעו שמונת ימי חנוכה אילו להודות ולהלל לך על רוב ניסיך ונפלאותיך. וכשם שעשית להם נסים וגבורות בימים ההם ובזמן הזה. כן עשה עמנו ה' א-להינו פלא וניסים לטוב בעת הזאת: ועל כולם.

The last line found in the version of על הנסים found in סדר רב עמרם גאון and in the מחזור ויטרי is still recited today as part of נוסח בני רומא and נוסח תימן but in a slightly altered form:

כשם שעשית עמהם נסים וגבורות, כך עשה עמנו נסים וגבורות בעת ובעונה הזאת.

According to the following source, the Rabbinic authority responsible for Ashkenazic Jews discontinuing the recital of the request as part of על הנסים was הר"מ מרומנבורג, Rabbi Meier of Rottenburg:

ספר אבודרהם חנוכה- כשם שעשית עמהם פלא כן עשה עמנו וכו'. כתב הר"מ מרומנבורג שאין ראוי לומר כשם שעשית עמהם פלא ונס לפי שאין ראוי לומר תפלה בהודאה וי"מ כיון

שהוא צורך רבים יכולין לאמרו כמו שאומר בהודאה וכתוב לחיים טובים והוא תפלה. וגם בברכת אשר גאלנו של פסח שהיא הודאה אומר כן 'גיענו ה' א-להינו למועדים וכו'. וגם במודים דרבנן אומר כן תחינו ותחננו ותאסוף גליותינו. וגם רב עמרם ורבינו סעדיה והרמב"ם ז"ל כתבוהו ונהגו לאמרו.

Translation: Just as You performed a miracle for them, so too G-d, our G-d perform miracles and wonders for us, etc. The Maharam from Rottenberg wrote that it is improper to add the line: Just as You performed a miracle for them, so too G-d, our G-d perform miracles and wonders for us since it is not acceptable to put forward a request in a Bracha that represents the theme of thanksgiving. Others explain that since the request constitutes a communal request, it may recited in the Bracha of Modim, a practice that we follow during the Aseres Yimei Teshuva when we add the request: write in Your book that the Jewish People should have a good year. We act in a similar manner at the Seder when we end the Mitzvah of Sippur Yetzias Mitzrayim with the Bracha of Asher G'Alanu which is a Bracha of thanks and yet we add: Please G-d cause us to be able to bring the Korban Pesach as we once did. Furthermore we include a request in Modim D'Rabbanan when we say: So may You continue to give us life and to favor us and to gather our exiles. Also, Rav Amrom, Rav Sa'Adiya and the Rambam included the additional line in Al Ha'Nissim and were accustomed to reciting it.

It is important to note that both those who added the line of **כשם שעשית עמהם נסים** **על הנסים** and those who did not accepted the rule enunciated by **רב ששת** that **על הנסים** must be said in the **ברכה** of thanks, **מודים** in **עשרה** and **נודה לך** and **שמונה עשרה** in **מודים**. Those who omitted the line did so because they held that it was inappropriate to add a request to a **ברכה** whose theme is thanksgiving. Those who continued to recite the request argued that if the request is for a public need, the request can be made in a **ברכה** whose theme is thanksgiving. In support they cited the practice of adding the line of **עשרת ימי תשובה** to the **ברכה** of **מודים** during the **עשרת ימי תשובה**.

in an article entitled: **הודאה ותפילה על הנס** that appeared in the journal **בקה** as part of **הגדה** and **גאולה** in the **ברכה** of **בקה** in the **הגדה** and a **בקה** in **מודים דרבנן** all of which are practices that referred to by the **אבודרהם**, above. He argues that the answer as to why some believed that it was appropriate to do so can be found upon analyzing the rule of **לתפילה**:

ע"פ באור זה ענין סמיכת התפילה לגאולה היא להעמיק את מהות תאור הגאולה ע"י שמתפלל מיד לאחר שמוכיר את גאולת מצרים שבטחו אבותינו בה' והצילם, וכלשונו של הרבינו יונה: "נמצא שגם הוא בוטח בו שיענה אותו כמו שענה לישראל בעבור שבטחו בו ומפני זה מוכיר אותה גאולה ומתפלל מיד והבטחון הוא עיקר היראה ואמונה", התפילה היא בטוי בטחונו של המתפלל ופניתו למי שנתגלה בגאולת מצרים בנסיו וישועתו והביא ליראתם ואמונתם של ישראל ויראו העם את ה' ויאמינו בה'. מימש וישום אמונה ויראה זו היא הפניה בבקשה ובתפילה להשי"ת בבטחון שיענה לכל צרכיהם ובקשתם.

להבין את התפלה

Translation: According to this explanation, the purpose of Semichas Geula L'Tefila is to highlight the importance of describing the redemption from Egypt by linking that redemption to our prayer for our personal needs. It is critical to understand that the rescue from Egypt represents the trust that our ancestors exhibited in believing that the redemption would arrive and then it did arrive. In the words of R. Yonah: the result is that the person praying is also expressing his trust in G-d that G-d will respond to his requests in the same manner that G-d responded to our ancestors who had trust in G-d. That is why we refer to the rescue from Egypt and then open with our prayer for our needs. Our trust that G-d will answer us is our expression of our faith and fear of G-d. Reciting Shemona Esrei is how a person expresses his faith; i.e. he turns to the one who revealed Himself at the exodus from Egypt through the miracles He performed and with His rescue and caused the Jewish people to have fear and to have faith, as the Torah says: The Jewish People developed a fear of G-d and believed in Him. We demonstrate and place our faith in G-d by turning to G-d with our requests and our prayers with the hope that He will respond to all our needs and requests.

His explanation of the rule of **סמיכת גאולה לתפילה**; that the trust we place in G-d mimics the trust that our ancestors while in Egypt put in G-d is confirmed by this wording of the **ברכה** of **גאל ישראל** found in the **מהזור רומא**:

וְאָכְרוּ כָּלֶם: סִי כִכְכָּה נֶאֱדָר כִּכְדָּשׁ נִרְאָה לֹהוֹת
עֲשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה טַבְּחוּ נְאוּלִים לְטֹכֶךָ עַל טַפְתֵּהּ הַיּוֹם
יִתֵּן כָּלֶם הַדּוֹרוֹת הַבָּלִיכִים וְאָכְרוּ: יִכְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּגְלַל אֲבוֹת
תוֹשִׁיעַ בָּנִים וְתִבְיָא נְאֻלָּה לְבָנֵי בְנֵיהֶם כִּי כְעוֹלָם אֶתָּה נֹאֵל כְּרוֹךְ
אֶתָּה: נֹאֵל יִסְרָאֵל:

The line of **בגלל אבות תושיע בנים** may represent the key to understanding the rule of **סמיכת גאולה לתפילה**. We use the occasion of the retelling of the Exodus from Egypt as an opportunity to ask G-d: just as you saved our ancestors from Egypt on account of the merits of our forefathers, so too rescue us today in their merit. The link between redemption and **שמונה עשרה** is then quite literal. We begin **שמונה עשרה** by referring to the **אבות**, our forefathers, for the reason that we want to provide support to the argument we just made: rescue us in their merit in the same manner as You rescued our forefathers from Egypt.